

11-12 juli 2015: 15^e zondag door het jaar B

Overweging

Ja, Jezus stuurt de leerlingen er op uit. In alle eenvoud. Wie Jezus wil volgen, zal eenvoudig zijn: geen grote woorden, geen dure kleren om te imponeren, geen ballast die maar afleidt van waar het echt om gaat. Ballast die je boodschap ongeloofwaardig maakt.

Zoals Amos, een eenvoudige veeboer, die juist daarom geroepen wordt Gods boodschap door te geven. Zo was Jezus, die het opnam voor de kleine mensen, voor mensen die het moeilijk hadden, die niet in tel waren. Zonder de kapsones die de Schriftgeleerden en de Farizeeën vaak hadden met hun vele voorschriften en regeltjes. Wat Hij zei en wat Hij deed was authentiek, kwam uit zijn hart. Dat voelden de mensen. En daarom kwamen ze naar hem toe en luisterden naar hem.

En zijn leerlingen hebben al een tijd met hem opgetrokken en hebben van nabij gezien hoe Jezus weldoende rondtrok en hoe hij de mensen onderricht gaf. Zo waren ze ahw bij Hem in de leer. En nu wordt het tijd dat ze ook zelf in de praktijk gaan doen. Ze worden erop uit gestuurd, worden reisgenoten. Want er zijn dingen die je moet leren, door het gewoon maar te doen: leren zwemmen bijvoorbeeld of autorijden leer je vooral in het water en in de auto. En zo worden de leerlingen dus reisgenoten: in dezelfde eenvoud als waarmee Jezus rondtrok.

Neem niets mee voor onderweg, geen brood, geen reistas en geen geld. Alleen een stok en je sandalen. Geen extra kleren, geen ballast. Het is een oefening in vertrouwen. Leer maar te vertrouwen op Gods zorg en de gastvrijheid van de mensen en dat er brood is voor elke dag. Zo worden ze op pad gestuurd met als voornaamste bagage Jezus voorbeeld voor ogen en zijn woorden in het hart. Ze moeten hetzelfde bevrijdende werk doen dat Jezus deed: de goede wereld, Gods Rijk, aankondigen én zichtbaar maken.

En nu naar ons, anno 2015. Wat zegt dit verhaal ons?

Ook wij worden geroepen en gezonden om Gods goede wereld, dat rijk van God, zichtbaar te maken, en bevrijding en vrede te brengen op de plekken waar we komen. Ook wij worden geroepen om reisgenoot te worden en te gaan met lege handen, met een open hart; en met Jezus' voorbeeld voor ogen. Ga en geef wat je hebt: je aandacht, je tijd, je liefde.

We worden gezonden om te laten zien dat ieder de moeite waard is, dat je er mag zijn wie je ook bent, hoe je ook bent. We worden erop uitgestuurd om in het spoor van Jezus de ander laten voelen dat zij de moeite waard zijn ook al zijn ze niet meer zo jong, niet zo mooi, niet zo snel, en hebben ze geen hoge positie. Het enige wat je moet meenemen op je tocht dat is jezelf, een mens met een open hart en vol vertrouwen op God, die je zal ingeven het juiste te doen.....

Dan kun je voor mensen een echte reisgenoot zijn, naast hem staan en soms een stukje van zijn levensweg meegaan.

Een heel bijzonder voorbeeld daarvan hoorde ik van zr. Margret, die een paar jaar geleden een tijd in onze parochie meegedraaid heeft. Zij vertelde het volgende verhaal

Het is gebeurd op een van de afgelegen eilanden van de Filippijnen. Een vrouw zag het leven niet meer zitten, door de armoede en de zorgen wist zij niet meer wat zij moest. In haar wanhoop ging zij naar de rivier, en naar een oud gebruik groef zij zich in: haar voeten diep in het slib, wachtend op het stijgen van het water. Zo stond ze daar. Hoe de mensen uit het dorp ook probeerden haar te overreden en terug te halen, het hielp niet. Nu was er een missionaris in het dorp, hij hoorde over de vrouw,

ging naar de rivier en zag haar staan: intens wanhopig, haar hoofd diep gebogen, ongevoelig voor de hulp die mensen haar wilden geven. De missionaris bedacht zich niet lang, trok zijn sandalen uit en groef zijn voeten in het slib, zo stond hij daar naast de vrouw. Geen van beide zei een woord, ze stonden er vele uren. Ineens hief de vrouw haar hoofd op, trok haar voeten uit het zand en zei: dank u, u hebt mijn leven gered.

Dat is alles, zo zou God ook doen, sterker, zo doet God dat in jou en in mij. Amen.